

Bloquejar els pressupostos, siguin espanyols, siguin catalans

written by Llorenç Prats | 16 de novembre de 2021

JXCAT ha criticat obertament el suport incondicional d'ERC als pressupostos espanyols. Dins del mateix sistema, JxCAT, al costat d'ERC, s'escarrassa a demanar l'aprovació dels pressupostos catalans.

Siguin pressupostos espanyols, siguin pressupostos catalans, ambdós són pressupostos de l'Estat espanyol. L'estat de les autonomies espanyol s'edifica com un sol conjunt i si bé sembla més flagrant aquesta construcció per mitjà de l'aprovació dels pressupostos des del Congrés, ho és igualment des del Parlament.

La majoria social catalana representada amb prou diputats independentistes al Parlament espera un gest d'afirmació nacional, més enllà de la retòrica victimista que ha alimentat el sistema de partits actuals en els darrers quatre anys. Per això, hom esperaria que, si més no entre els que es diuen coherents, el bloqueig a uns comptes dependents i submisos fos una realitat. S'esperaria que fos un gest de força democràtica i una expressió decidida més del mandat democràtic sorgit del referèndum d'autodeterminació del 2017.

Uns pressupostos econòmics sense tenir la base d'uns pressupostos morals són exclamacions sense recorregut. I la prova d'això és que siguin els espanyols o siguin els catalans, la seva execució acostuma a ser incompleta i sovint, fins i tot, desviada. I la raó és que, ambdós, no responen a un plantejament de democràcia directa, i la societat els mira amb distància, àdhuc, persistent incredulitat.

La moralitat democràtica és el compliment dels deures

assumits. Les promeses electorals quan obtenen l'aval de la majoria esdevenen dards incendiats que no es poden apagar a voluntat del gestor de torn. Són mandats amb força coercitiva que han d'assumir els representants del poble. I si aquests no els volen assumir el que han de fer és plegar i marxar. Apartar-se del camí que la majoria entén imprescindible fer.

Quina mena de defensa de la dignitat de les persones poden emparar uns pressupostos públics que no serveixen a les persones que els nodreixen? Els pressupostos públics són dotacions financeres per fer possible serveis públics. Aquests serveis es demanden per a garantir uns drets bàsics d'accés a la salut, a l'educació, a la seguretat, però es vesteixen damunt d'un cos que no pertany als seus beneficiaris. I per això, sorgeixen greus dèficits en salut, educació, seguretat. És el cas dels catalans. Que no poden vestir-se. Que van nus. Perquè encara no han fet la independència que els hi van prometre.

La funció social dels pressupostos és clau i així serveixen per protegir la dignitat de les persones a les quals s'implica. Però aquesta implicació no prové d'una loteria o un costum. És fruit d'un lligam entre les potestats recaptatòries (si cal amb força) i de gestió dels governs i la població resident en general quan treballa i es queda. I aquest lligam es deu a una cessió secular de funcions, a un repartiment de tasques acordat. Un lligam que ja és mort des del primer d'octubre de 2017 quan els catalans van dir que volien construir un nou marc de relacions en l'esfera pública. Perquè un nou estat és això, noves vinculacions per anar a millor.